

**МІНІСТЕРСТВО ВНУТРІШНІХ СПРАВ УКРАЇНИ
ОДЕСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ВНУТРІШНІХ СПРАВ**

**РОЛЬ ТА МІСЦЕ ПРАВООХОРОННИХ
ОРГАНІВ У РОЗБУДОВІ ДЕМОКРАТИЧНОЇ
ПРАВОВОЇ ДЕРЖАВИ**

**Матеріали
XV Міжнародної науково-практичної
конференції**

22 березня 2023 року

**Одеса
ОДУВС
2023**

УДК 351.74
P68

*Статті друкуються в авторському варіанті.
Оргкомітет дозволив собі лише скорочення статей, які суттєво
перевищували пропоновані обсяги*

P68 Роль та місце правоохоронних органів у розбудові демократичної правової держави: матеріали XV міжнар. наук.-практ. конф., м. Одеса, 22 березня 2023 р. Одеса: ОДУВС, 2023. 362 с.

УДК 351.74

© ОДУВС, 2023

ДЕРЖАВНА МІГРАЦІЙНА ПОЛІТИКА: ПОНЯТТЯ ТА ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА

*Кульчицький М. А.,
аспірант Одеського державного внутрішніх справ*

Міграційна політика – цілеспрямована діяльність держави, пов'язана з регулюванням та контролюванням міграційних процесів, а також сукупність заходів для її реалізації та досягнення. Завжди двоаспектна: направлена на запобігання виїзду резидентів і створення необхідних умов та стимулів для повернення мігрантів.

У сучасній науковій літературі поняття “міграційна політика” трактується по-різному, і сьогодні немає єдності думок щодо її визначення. У загальнонауковому розумінні слово “політика” (від грецького *politike* – мистецтво керувати державою) означає діяльність органів державної влади, партій, суспільних груп у галузі внутрішньодержавного управління і суспільних відносин [1, с. 485].

Відомий український учений О. Хомра трактує міграційну політику як комплекс розробок і заходів, спрямованих на формування необхідних потоків і бажаної інтенсивності міграції населення. Близькими до цього є визначення й інших науковців, які займаються міграційною проблематикою.

Зазначимо, що більшість авторів розглядали міграційну політику як частину демографічної політики поряд з репродуктивною і самозберігаючою.

Мету міграційної політики конкретизували відповідно до тристадійного уявлення про міграційний процес: перша стадія (вихідна) – формування міграційної рухливості; друга стадія (основна) – переселення; третя стадія (заклучна) – приживлення.

На думку М. Баламуш, усі визначення поняття «державна міграційна політика», які представлені в юридичній літературі, можна поділити на три групи:

– державна міграційна політика – це вплив держави на міграційні процеси шляхом їх урегулювання у вузькому та широкому сенсі (наприклад, В. Мойсеєнко). В чому ж полягає «широке та вузьке врегулювання» міграційних процесів, на жаль, автори не конкретизують;

– державна міграційна політика являє собою систему (сукупність) заходів, які здійснюються державою чи недержавними установами (наприклад, І. Івахнюк, О. Кокорєва, В. Олефір та ін.).

На жаль, у таких визначеннях не акцентується увага на змісті тих заходів, які держава безпосередньо здійснює у зазначеній сфері;

– державна міграційна політика – це комплекс правових, фінансових, адміністративних та організаційних заходів, з використанням яких держава цілеспрямовано впливає на регулювання міграційних процесів з позицій міграційних пріоритетів, кількісного складу міграційних потоків та їх структури у сфері державного управління (наприклад, О. Малиновська, С. Мосьондз та ін.).

Саме такі визначення, на нашу думку, і розкривають зміст державної міграційної політики в Україні. Підсумовуючи своє дослідження, М. Баламуш конкретизував таке визначення державної міграційної політики: як комплекс правових, фінансових, адміністративних та організаційних заходів, за допомогою яких держава впливає на міграційні процеси в Україні [2].

Невід’ємною складовою міграційної політики є міжнародне співробітництво. Хоча інтереси України як країни походження та інтереси країн призначення українських мігрантів суттєво відрізняються, обидві сторони зацікавлені в організованій, законній і безпечній міграції, що відкриває реальні можливості для співпраці.

У відповідь на ризики втрат населення в результаті міграції Україні доцільно шукати домовленостей з іншими державами про запровадження програм циркулярних, тимчасових переміщень, що відповідає й їх інтересам, оскільки звільняє від витрат на інтеграцію мігрантів, зменшує невдоволення щодо прибуття іноземців. Предметом спільних дій могли би стати також програми повернення, сприяння щодо реінтеграції поверненців в українське суспільство. Хоча зовнішній чинник, прагнення до запровадження визнаних міжнародних стандартів у сфері міграції в роки незалежності помітно впливали на розвиток міграційної політики держави, проте вирішальними для успіху будь-яких дій є широка громадська підтримка, усвідомлення владою та суспільством необхідності активного міграційного менеджменту. За допомогою освітніх та комунікативних засобів потрібно наполегливо роз’яснювати, що міграція – це не

проблема, що потребує розв'язання, а реальність, на яку слід зважати і яку необхідно облаштовувати. [3]

Узагальнюючи всі вищезазначені визначення та характеристики, ми можемо підсумувати, що державна міграційна політика являє собою сукупність заходів (комплекс правових, фінансових, адміністративних та організаційних), які включають процес прийняття управлінських рішень щодо регулювання міграційних процесів з позицій міграційних пріоритетів, міграційних викликів та загроз, впорядкування міграційних потоків, боротьби із нелегальною міграцією, які мають регулюватись державною владою. [4. С.130]

Література:

1. Новий словник іншомовних слів: близько 40000 слів; [за ред. Л.І. Шевченко]. К.: АРІЙ, 2008. 672 с.
2. Баламуш М.А. Державна міграційна політика, державне управління і публічне адміністрування у сфері міграції: співвідношення та суб'єкти реалізації. URL: [file:///D:/downloads/132854-299987-1-PB%20\(1\).pdf](file:///D:/downloads/132854-299987-1-PB%20(1).pdf)
3. Малиновська О.А. Міграційна політика: глобальний контекст та українські реалії: монографія / О.А. Малиновська. К. : НІСД, 2018. 472 с.
3. Дракохруст Т. В. Про державну міграційну політику: сучасне розуміння. *Право і суспільство*. №2. 2019. С. 126-130.

Кульчицький М. А. ДЕРЖАВНА МІГРАЦІЙНА ПОЛІТИКА: ПОНЯТТЯ ТА ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА	320
Дубенко О. М. ІНОЗЕМНИЙ ДОСВІД РОЗВИТКУ ПРАВОВОЇ КАТЕГОРІЇ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ ТА ПОРЯДКУ В ПОЛІЦЕЙСЬКІЙ ДІЯЛЬНОСТІ.....	322
Кошин О.С. АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ВТРУЧАННЯ У ПРИВАТНЕ СПІЛКУВАННЯ У ПРОЦЕСІ КОНТРРОЗВІДУВАЛЬНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ.....	325
Іщенко А. ЩОДО ПІДСТАВ ВТРУЧАННЯ У ПРИВАТНЕ ЖИТТЯ ПРИ ПРОВЕДЕННІ НЕГЛАСНИХ СЛІДЧИХ (РОЗШУКОВИХ) ДІЙ	328
Сидорчук Р. А. ЗАГАЛЬНА СТРУКТУРА КРИМІНОЛОГІЧНОЇ ХАРАКТЕРИСТИКИ ЛЕГАЛІЗАЦІЇ (ВІДМИВАННЯ) ДОХОДІВ, ОДЕРЖАНИХ ЗЛОЧИННИМ ШЛЯХОМ.....	332
Терентьєва Н. М. ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА КРИМІНАЛЬНОГО ПРАВопорушення ЩОДО ПОРУШЕННЯ ПРАВИЛ БЕЗПЕКИ ДОРОЖНЬОГО РУХУ АБО ЕКСПЛУАТАЦІЇ ТРАНСПОРТУ ОСОБАМИ, ЯКІ КЕРУЮТЬ ТРАНСПОРТНИМИ ЗАСОБАМИ.....	335
Афанасенко С. І. СУСПІЛЬСТВО ЯК ОСНОВА ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ.....	337
Пташенко С. І. НОРМАТИВНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ПРАВОВІДНОСИН У СФЕРІ СОЦІАЛЬНОГО ЗАХИСТУ ПОЛІЦЕЙКИХ.....	339
Дерев'янкін С. Л. ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВ ТА СВОБОД ГРОМАДЯН ПРИ ПРОВЕДЕННІ ОПЕРАТИВНО-РОЗШУКОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ.....	341
Кузніченко О. В., Ільченко М. А. ДЕЯКІ ПИТАННЯ РЕГУЛЮВАННЯ ДОГОВОРУ МОРСЬКОГО КРУЇЗУ У ЛИТОВСЬКІЙ РЕСПУБЛІЦІ.....	344
Допілка В. О., Іваніщенко О. В. ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ КОНТРАБАНДИ В МОРСЬКІЙ ГАЛУЗІ.....	346
Ракович М. М. ЩОДО ПРОВЕДЕННЯ ОГЛЯДУ У СПРАВАХ ПРО НЕЗАКОННЕ ЗАВОЛОДІННЯ ТРАНСПОРТНИМИ ЗАСОБАМИ.....	349
Кобко Р. В. ПІДПРИЄМНИЦТВО В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ: ТЕНДЕНЦІЇ ТА ІНСТРУМЕНТИ ПІДТРИМКИ	352